

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Προασταίου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλοντα ἀπ' εὐ-
κτα εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματῶσμήμου,
εργονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίων. — Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Fernan Caballero : ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ, Ἰσπανικὸν διήγημα. — Gabriel Dantraques : ΕΓΓΑΜΟΣ ἢ ΑΥΤΟΧΕΙΡ; διήγημα.

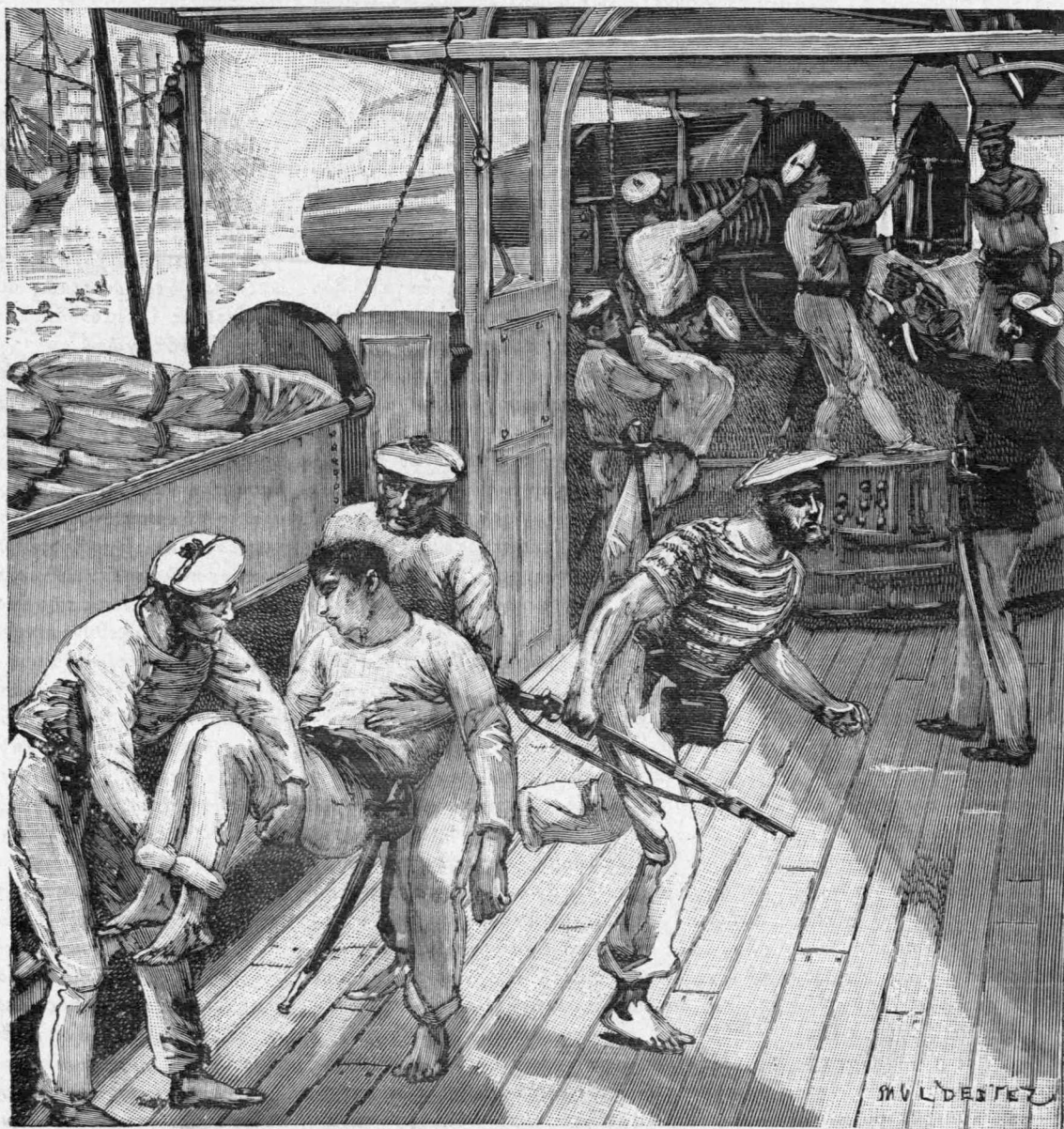
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ ἡμετέρου **Λαχείου Βιδλίων**, ἥτις εἶχε προκηρυχθῆ διὰ τὴν 17^{ην} Δεκεμβρίου, ἀναβάλλεται μέχρι τῆς 17^{ης} Ἰανουαρίου 1890, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ παραδοθῶσι καὶ τὰ κέρδη. Τοῦτο ἀναγκάζομεθα νὰ πράξωμεν ὡς ἐκ τῆς καθυστερήσεως τῆς συνδρομῆς ὀλίγων εἰσέτι συνδρομητῶν ἡμῶν πρὸ πάντων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ λοιποῖς περιχώροις τῆς Αἰγύπτου, τοὺς ὁποίους μάλιστα, παρακαλοῦμεν νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐξόφλησιν τῶν λαχειοφόρων ἀποδείξεων τῶν — δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει, εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν, εἴτε πρὸς τὸν γενικὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πράκτορα ἡμῶν κ. Π. Γριτζάνην — χάριν τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐπλήρωσαν ἤδη καὶ ἀξιοῦσι ταχεῖαν τὴν ἐκκύβευσιν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ε

Τετέλεσται. Ἡ πρώτη ἡμέρα λήγει. Τὴν ἐπαύριον θὰ ἀρχίσῃ ἐκ νέου ἡ μάχη. Τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς δὲν ἐτελείωσεν. Νεφέλη βαρεῖα καλύπτει τὸν ποταμόν· φρικῶδεις ἰσχαὶ ὑψοῦνται ἀκόμη ἐντὸς τῆς προΐουσης πυκνότητος τῆς μάχης. Ἐλεεινὰ συντρίμματα κατέρχονται παραφερόμενα ὑπὸ τοῦ ρεύματος. Ὑπάρχουν κηλίδες ἐρυθραὶ ἢ μέλανες ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Ἐρυθραὶ ὅταν τὸ αἷμα τῶν νεκρῶν, μέλανες δὲ ὅταν ὁ σωρὸς τῆς τέφρας ἢ αἰφνηθία τις ἀνάφλεξις κηλιδουσι τὰ κιτρινωπὰ ὕδατα τοῦ Μίν. Ἐκ διαλειμμάτων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῶν πλοίων ἀναπηδᾷ σπινθῆρ, ἀμέσως παρακολουθούμενος ὑπὸ φοβερᾶς ἐκπυρσοκροτήσεως.

Τὰ μεγάλης ὀγκῆς τηλεβόλα ἀκόμη δὲν ἐσίγησαν. Τὰ ὠργισμένα τῶν στόμια ἐξηρεῦγοντο τὸν θάνατον. Εἰς τὸν ναύσταθμον μεγάλαι ἕλικες καπνοῦ ἀνυψοῦνται βαρέως θολοῦντες τὸν κυανοῦν οὐρανόν. Ἡ καταστροφή συνετελέσθη. Αἱ ὀβίδες ἐξετέλεσαν τὸ ἔργον τῶν. Τὰ τηλεβόλα τῶν φρουρῶν κρημνισθέντα κείνται χα-

μαὶ παρὰ τοὺς νεκροὺς αὐτῶν πυροβολητὰς. Φαίνονται συγκεχυμένως σκελετοὶ διερωγυιῶν ἰογκῶν, σωροὶ ἰστῶν, κεραιῶν καὶ σχοινίων, ἐξ οὗ ἡ ἀμπωτις παρασύρει τεμάχια εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος. Εἰς τὴν παραλίαν τὸ Γιάνγκ-Βοῦ, θανασίμως τρωθὲν ἐξώκειλεν, ὡς μάζα ἀκίνητος καὶ ἀχρηστος. Εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ τὸ Νάν-Τιά βυθίζεται λίαν βραδέως. Ἡδη κατεβυθίσθη μέχρι τῆς γραμμῆς τῶν πυροβολείων του.

Τὸ ὕδωρ κοχλάζει, ἐνῶ καταδύεται τὸ σκάφος. Μετ' ὀλίγον τὸ κατάστροφμα θ' ἀνατιναχθῆ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν κυμάτων καὶ θὰ σχηματισθῆ δίνη σφοδρὰ ἐκ τῆς καταβυθίσεως, ἐπικίνδυνος καὶ εἰς αὐτὰς τὰς γαλλικὰς ἀκάτους, αἵτινες ἤθελον ἐπιχειρήσει νὰ πλησιάζωσιν. Διὸ αἱ κανονιοφόροι ἀμελικτικῶς ἀποτελειώνουσι διὰ τῶν ὀβιδῶν τῶν τὰ ὀγκῶδη ἐκεῖνα ἐπιβλαβῆ σκάφη. Πρέπει νὰ προλάβωσι τὴν κεραινοβόλον ἔκρηξιν τοῦ ἐντὸς αὐτῶν συμπεπιεσμένου ἀέρος.

Ἐκφρονες, στένοντες ἢ ἄφωνοι οἱ σῖναι ναῦται, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ τρόμου ἢ τῆς ἀγωνίας, δεικνύουσι τὴν κιτρινήν ὄψιν τῶν ἀνωθεν τῶν συμπεπιεγμένων αὐτῶν χειρῶν. Εἶνε φανερόν διὰ τοὺς ἀνδρας αὐτοῦς, οἵτινες πιστεύουσιν εἰς τὴν εἰμαρμένην, ὅτι ὁ θάνατος δὲν ἔχει τὴν συνήθη πένθιμον καὶ τρομερὰν ὄψιν. Οἱ λευκοὶ ἀπέδειξαν φοβερῶς τὴν ὑπεροχὴν τῶν. Οὐδέποτε ἡ τύχη καὶ ἡ ἐπιστήμη, συνεσώρευσε πλείονα ἐρείπια.

Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ὁ Φριδερίκος ἠγωνίσθη ὡς λέων. Τὸ 29 ἐξετέλεσε τεράστια. Κατεβύθισε μίαν κορβέτταν, δύο κανονιοφόρους καὶ πλείστας ἰόγκας. Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματός του ἐτραυματίσθη. Εἶνε ἀληθές ὅτι μία σφαῖρα διέτρησε τὴν καπνοδόχην καὶ μία ἄλλη ἐβλαψε τὸ ἐμπρόσθιον μέρος. Ἄλλὰ τί σημαίνουν ταῦτα; Θεωρεῖται τις εὐτυχὴς ἐὰν λυτρώσῃ ἀντὶ τόσοῦ μικρᾶς θυσίας;

Ὁ ὑποπλοίαρχος κατέχεται σύσσωμος ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ τῆς σφαγῆς. Αὐτὴ εἶνε ἡ δόξα κατὰ τὰς κοινωνικὰς συνθήκας. Ἐξ ὄλων τῶν ὑπάρξεων ἐκείνων, ὡς ἀφείλε παρὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Γαλλίας ποία εἶνε ἀνταξία τῆς ἰδικῆς του; Ποία ὀδύνη ἐξ ὄλων, ὡς ἡ καταστροφή αὐτὴ θὰ προξενήσῃ, δύναται νὰ παραβληθῆ πρὸς τὸ τραῦμα τῆς κατασπαραχθείσης καρδίας του; Κτυπᾷ ὑπεύκτων εἰς τὴν διαταγὴν του, ἀνυπερβίωτος, στωϊκός, ἀρρωσιωμένος εἰς τὴν τιμὴν, εἰς τὸ καθήκον, εἰς τὴν πατρίδα, μὴ φειδόμενος δὲ ἄλλως τε τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς. Ὁ μαχόμενος κατέχεται ὑπὸ φοβερᾶς μέθης καὶ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἐκείνῃ, τῇ πλήρει ὀσμῆς πυρίτιδος, ἐν ἣ ἀντηχοῦσι κρότοι σμερδαλέοι ἐκκρηξέων ὁ Πλεμὸν ἐμεθύσθη ἐκ τοῦ ἔργου του.

Ἡδη ἡ ἡμέρα δῦει. Σκιαὶ ἀμαυρότεροι ἐπεκτείνονται κατὰ μῆκος τῶν παραλίων. Τὸ 29 μέλλει ἐπὶ τέλους ν' ἀναπαυθῆ, ὡς εἶνε δίκαιον. Πλὴν αἰφνης ἀπὸ τῆς ναυαρχίδος δίδεται σύνθημά τι. Ὁ νεαρός ἀξιοματικὸς ἐνόησε τὴν σημασίαν

του καὶ ἐγένετο σοβαρός. Ἐνώπιόν του, ὀπισθεν τῆς δευτέρας γραμμῆς τῶν γαλλικῶν πλοίων, μέλας ὄγκος διαφαίνεται ἐντὸς τῆς ὁμίχλης. Ἐπωφελοῦμενος τοῦ καπνοῦ τῆς μάχης καὶ σχίσματος γενομένου ἐν τῇ παρατάξει τοῦ γαλλικοῦ στόλου, ἐν σινικὸν πολεμικὸν πλοῖον κατῴρωσε νὰ εὖρη διέξοδον. Φεύγει ἐν πάσῃ ταχύτητι, πυρετωδῶς κινουμένης τῆς ἕλικῆς του. Φθάνει μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ, μετὰ ταχύτητος, ἣν φαίνεται ἐπαυξάνουσα ἢ ἀπελπισία. Ἐκέρδησε μάλιστα καὶ σημαντικὴν ἀπόστασιν.

Εἰς μάτην τὰ μεγάλα γαλλικὰ πλοῖα ἐκπληττόμενα ἐκ τῆς ἀπροσδοκίτου φυγῆς ἀπευθύνουσιν εἰκῆ κατ' αὐτοῦ τὰς τελευταίας ἐκπυρσοκροτήσεις τῶν. Τὸ φεῦγον πλοῖον δέχεται τὰς βολὰς ἐπὶ τοῦ θώρακος του, καὶ ἀπαντᾷ τὸ ὕστατον διὰ τῆς γενικῆς ἐκπυρσοκροτήσεως τῶν τηλεβόλων του γινόμενον ἀφαντον ἐντὸς τῆς λευκῆς ὀθόνης τοῦ καπνοῦ. Αἱ κανονιοφόροι τὸ καταδιώκουν. Ἄλλ' εἴτε διότι δὲν ὑπελόγησαν καλῶς τὸν δρόμον τῶν, εἴτε διότι σοβαρὰ βλάβαι τὰς ἐμποδίζουσι, παραιτοῦνται ἀλληλοδιαδόχως τῆς καταδιώξεως. Μόνον τὸ 29 ἐπιμένει. Ἀπομένει αὐτῷ μία τορπίλλη καὶ θέλει νὰ τὴν χρησιμοποίησῃ.

Τότε ἀρχεται ἡ ἐντὸς τῆς πυκνῆς σκοτίας φανταστικὴ σχεδὸν πάλη. Μὲ ταχύτητα ἐπιηχημένην, μὴ φαινόμενος σχεδὸν παντελῶς, ὁ πυγμαῖος ἀπειλεῖ τὸν γίγαντα. Ἐπὶ πολὺ οὗτος ἀποφεύγει τὰς προσβολὰς του. Πρὸς στιγμὴν μάλιστα, χάρις εἰς τὴν ἰσχυρὰν ἀτμομηχανὴν του, φαίνεται ὅτι ὀριστικῶς διέφυγεν. Ἄλλ' ὁ Φριδερίκος Πλεμὸν διατάσσει:

— Ὅλοταχῶς!

Καὶ τὸ τορπιλλοβόλον ὡσεὶ καταλαμβανόμενον ὑπὸ σκοτοδίνης, ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του διατρέχον εἰκοσι μίλλια τὴν ὥραν. Δὲν πλέει πλέον, ἵπταται. Καθ' ὅσον πλησιάζουσιν εἰς τὰς ἐκβολὰς ἢ ἐπίδρασις τῶν κυμάτων καθίσταται ἐπαισθητοτέρα καὶ ἐν τῇ φοβερᾷ ὀρμῇ τῶν τὸ σκάφος καλύπτεται ὀλόκληρον σχεδὸν ὑπὸ τῶν ὑδάτων. Ἀπὸ τῆς θέσεώς του ὁ Πλεμὸν βλέπει μεγεθυνόμενον ὀλονὲν τὸν μέλαινα ὄγκον τοῦ πλοίου.

Εἶνε κορβέττα θωρηκτὴ, ἡ *Πρὰ-Βάγκ* ὀπλισμένη διὰ δύο τηλεβόλων τῶν εικοσιενῶν ὑφεκατομέτρων καὶ δεκαεννέα ἐτέρων μικροτέρας ὀγκῆς, τὸ τελευταῖον ἐκ τῶν προσφάτως ναυπηγηθέντων διὰ λογαριασμὸν τῆς Κίνας πλοίων, κατὰ τὰ εὐρωπαϊκὰ σχέδια καὶ ὑπὸ εὐρωπαϊῶν μηχανικῶν. Τὸ θωρηκτὸν στενοχωρηθέν, ἀπεφάσισε ν' ἀγωνισθῆ ἐρρωμένως ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑπάρξεως. Παραιτούμενον τῆς φυγῆς σταματᾷ καὶ περιβάλλεται διὰ ζῶνης ἠλεκτρικοῦ φωτός ἐξερευνῶν διὰ τῶν ἀκτίνων του μακρὰν τὴν ἔκτασιν τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Πλεμὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ προῖδῃ ἐγκαίρως τὴν στάσιν ταύτην τοῦ ἀντιπάλου του. Παραφερόμενον ὑπὸ τῆς σκοτοδινίως αὐτοῦ φορᾶς τὸ Τορπιλλοβόλον 29 εἰσέρχεται ὡς βέλος εἰς τὴν φωτεινὴν

ζώνην πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ τοποθετήσῃ καλῶς τὴν τορπίλλην. Τὸ ἀκόντιον ἀπεσύρθη ἐν τάχει, διότι ἄλλως θὰ συνετρίβετο ἐκ τῆς συγκρούσεως. Χάρις εἰς τὴν ἀπάθειαν τοῦ κυβερνήτου του καὶ τὴν ἀτομικὴν ρώμην τοῦ Ζιλδὰ τὸ τορπιλλοβόλον κατορθοῖ θαυμασίως νὰ στρίψῃ τὸν οἶακα, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἡ πῦρρα του ἦτο ἐτοίμη νὰ προσκρούσῃ ἐκ τοῦ πλαγίου κατὰ τοῦ *Πρὰ-Βάρκ*. Μετὰ ἔν δευτερόλεπτον, τὸ εὐθραστον σκάφος θὰ συνετρίβετο ἐπὶ τῶν χαλυβδίνων πλευρῶν τοῦ τεραστίου ἀντιπάλου του. Ἄλλ' ἡ ἠράκλειος χεὶρ τοῦ Βρεττανοῦ ἠνάγκασε τὸ 29 νὰ παρεκκλινή καὶ νὰ ψαύσῃ μόλις τὸ σινικὸν θωρηκτόν. Ἡ προσβολή, ἀπέτυχε· πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ.

— Ὅπισω! διατάσσει ὁ Πλεμόν.

Τὸ τορπιλλοβόλον ὑποχωρεῖ, ἀλλ' ὄχι τόσο ταχέως. Βροχή βλημάτων μυδραλλιοβόλων Γκάτλιγκ ρίπτεται ἐπ' αὐτοῦ.

Τέσσαρες σφαῖραι διατρῦσαι τὸ σιδηρῶν περιφραγμα. Ἄν ἤθελον προσβάλλει αὐτὸ ἓνα πῶδα κατωτέρω, εἰς τὰ ὑφαλα μέρη, τὸ σκάφος θὰ κατεβυθίζετο παραχρῆμα. Κραυγὴ ἄλγους ἀναδίδεται ἀπὸ τὸν θάλαμον τῶν θερμαστῶν, εἰς ἣν ἀνταποκρίνεται στοναχὴ τοῦ Ζιλδὰ. Ἐνὸς τῶν θερμαστῶν συνετρίβη ἡ σπονδυλικὴ στήλη. Ὁ προσβληθεὶς καταπίπτει πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ψυχορραγῶν, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς πεπυρακτωμένης καμίνου. Τοῦ Ζιλδὰ μία σφαῖρα ἀπέκοψε τὸν δεῖκτην τῆς κρατούσης τὸ πηδάλιον ἀριστερᾶς χειρός.

— Σήκωσέ τον, εἶπεν ὁ Φριδερίκος ἀπαθῆς· θὰ σοῦ τὸν προσκολλήσωμεν ἀργότερα.

Κύψας δὲ ὁ ἴδιος καὶ λαβὼν τὴν ἀποκοπεῖσαν φάλαγγα προσήρμοσεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηριασθέντος μέλους, περιδέσας αὐτὴν ἰσχυρῶς διὰ τεμαχίου τῆς ζώνης του. Ὁ Κλέτος ἀντικαθιστᾷ τὸν σύντροφόν του.

Ἐν τούτοις τὸ *Πρὰ-Βάρκ* ἱκανοποιηθέν, ἐξηκολούθησε τὴν φυγὴν του. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐλησμόνησε τὰ πάντα ἀποβλέπων μόνον εἰς τὴν ἐκδίκησιν. Πῶς νὰ παρουσιασθῇ πρὸς τὸν ναύαρχον μὲ ἓνα νεκρὸν καὶ μὲ ἓνα τραυματιάν; Πρέπει νὰ καταστρέψῃ τὴν αὐθάδη ἐκείνην κορβέταν, ἣτις τόσο φοβερῶς τοῦ ἀπήνησεν.

Ἡ δύναμις τοῦ ἀτμοῦ ἐπαυξάνεται· ἡ τορπίλλη ἐτοποθετήθη εἰς τὴν θέσιν τῆς. Τὸ σινικὸν πλοῖον προχωρεῖ εἰς τὸ πέλαιος ἐν πάσῃ ταχύτητι. Μετὰ τρία λεπτὰ θὰ φθάσῃ εἰς τὸ στόμιον, ἔνθα ὁ φραγμὸς τῆς παλιρροίας θ' ἀνακόψῃ τὸν δρόμον τοῦ 29. Ἴδου ἀκριβῶς ὅτι στρέφεται πλαγίως, ὅπως ἀποφύγῃ τὴν φοβερὰν ὀρμὴν τοῦ ἐπερχομένου ὕδατος. Μίαν ἀκόμη προσπάθειαν ἂν καταβάλλῃ θὰ σωθῇ καὶ τὸ 29, ἀπωθούμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων, θὰ ὀπισθοδρομήσῃ κατὰ ἡμισυ μίλιον.

— Ὅλοταχῶς! διατάσσει ἐκ νέου τὴν μηχανὴν ὁ Πλεμόν.

Τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν· ἀλλ' ὁ κρότος τῆς μηχανῆς, κρότος σιδήρου βραγχνός καὶ στρηνῆς καὶ ἡ ἀσθμαίνουσα πνοὴ τῶν

σωλήνων τοῦ ἀτμοῦ ἀρκοῦσιν, ὅπως καταγγείλωσι τὴν παρουσίαν τοῦ ἐπιτιθεμένου. Ἄδιάφορον· ἡ ὀρμὴ ἐδόθη. Ὑπόκωφος ἐκπυροσκόρησις ἀκούεται. Ἡ τορπίλλη ἐξεραγῆ καὶ διέτρησε τὸν κολοσσὸν εἰς τὸ πλευρόν, εἰς μέρος μὴ προστατευόμενον ὑπὸ τοῦ θώρακος. Τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης εἰσρέει ὀρμητικῶς ἐντὸς τοῦ τραύματος.

— Ὅπισθεν! διατάσσει ὁ ὑποπλοίαρχος.

Ἄλλὰ μάτην προσπαθοῦσιν! τὸ ἀκόντιον ἐνεπήχθη εἰς τὸ τραῦμα. Δι' ἐνὸς ἄλματος ὁ Κλέτος ἐφορμᾷ καὶ διὰ δύο κτύπων πελέκεος ἀποκόπτει αὐτὸ καὶ τὸ ἀφίνει ἐμπεπηγμένον εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ *Πρὰ-Βάρκ* θανασίμως τρωθέντος. Ἐν τούτοις ἡ κορβέττα μανιωδῶς καταपुरοβολεῖ τὸ τορπιλλοβόλον· ἀλλ' ἤδη, σφοδρότερον τοῦ ἔλικος, τὸ κύμα παραφέρει τὸ 29. Ὑπὸ τὴν λάμψιν δὲ τῶν πυροβολισμῶν ἐκείνων ὁ Φριδερίκος καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν ἄνδρες παρίστανται εἰς τοὺς τελευταίους σπαραγμοὺς τοῦ θωρηκτοῦ, ὅπερ καταβυθίζεται ἄνευ βοήθειας ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

Εἰς τὸ προσεχές:

Η ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΣ

Ἀιγῆμα

ΡΟΔΟΛΦΟΥ Κ. ΜΟΡΕΤΤΗ

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Σὺν τῇ παρελεύσει τοῦ χρόνου συνεσωρεύοντο πικρία καὶ δηλητήρια παρομοίων ὀδυνῶν σκέψων καὶ ἀνικανοποιήτων ὀρμῶν, μετὰ τῆς πικρίας δὲ ἀνεγεννᾶτο καὶ κρυφία ὀργὴ κατὰ τοῦ συζύγου, τοῦ «ματαιώσαντος» τὴν καλλιτέραν αὐτῆς ἡλικίαν καὶ ἡ ὀργὴ αὕτη μετεβάλλετο λεληθότως καὶ βαθμηδὸν εἰς ὑπουλον καὶ κρύφιον μῖσος πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον. Τὸ μῖσος καθίστατο σφοδρότερον, ὥστε ἡ δυστυχῆς, κατ' αὐτὴν, γυνὴ, ἠσθάνετο πλήρη ἀδυναμίαν πρὸς τὸ νέον τοῦτο αἰσθημα. Ἐν τούτοις, ὁ σύζυγος οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον παρετήρησε πᾶν ὅ,τι τελεῖται ἐν αὐτῇ καὶ ἐνησυχολημένος εἰς τὰς ἐργασίας του, ἐξηκολούθει, ὡς πρότερον, ν' ἀγαπᾷ αὐτὴν, μὲ τὴν συνήθη αὐτῷ ἀγάπην.

Ἄλλ' ἰδού ἡ ἀπηνῆς μητέρα εὐσπλαγχνίσθη πως τὴν Εἰρήνην Βορίσοβναν.

Ὁ ἐξάδελφος αὐτῆς Βελτίστσεφ, ἐπόμμενος μίᾳ τῶν ἰδιορρυθμῶν ἰδιοτροπιῶν του, εἰς ἃς τοσαύτην εἶχεν ἐπιτηδειότητα, ὡς ἐκ τοῦ ἀκολάστου καὶ διεφθαρμένου βίου, ὃν διῆγεν, ἤρξατο δεικνύων αὐτῇ πλειοτέραν τῆς ἀπαιτουμένης εἰς συγγενῇ προσοχὴν. Ὡς πρώτη ἀφορμὴ τῆς προσοχῆς ταύτης ὑπῆρξεν ἀρκοῦντως ταπεινὴ καὶ αἰσχρὰ παρῶρμησις. Θερμῆν τινα τοῦ Ἰουλίου ἡμέραν, καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἐξοχικοῦ ἀνδῆρου, πλησίον τῆς ἐξάδελφης του, ἣτις ἦτο ἐνδεδυμένη ἐλαφρὰν ἐσθῆτα μετὰ πλατέων περιχειρίδων, τυχαίως ὄλωσ παρετήρησε τὴν ἐξ ἀμελείας γεγυμνωμένην χεῖρά της καὶ εὗρεν ὅτι εἶχε «λαμπρὸν καὶ δροσερὸν σῶμα».

— Τί διάβολο! Οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἐδοκίμασα τὸν ἔρωτα γυναικὸς τῆς ἡλικίας ταύτης! διελογίσθη κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην· καὶ ὅμως πόσον ἀκόμη εἶνε ὠραία... Δὲν βλέπω τὸν λόγον, διατί νὰ μὴ ἀρχίσω!...

Καὶ ἤρχισε.

Τὴν συγγενικὴν γειτνίασιν τῶν σχέσεων, τὴν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὑφισταμένην, ἐξαιρέτα ἠδύνατο ἡδῆ νὰ ἐκμεταλλεῖται πρὸς ὄφελός του. Κατὰ πρῶτον λόγον, αὕτη ἐπέτρεπεν αὐτῷ τὰς ἐν εἶδει ἀστεϊσμοῦ, τὰς αἰσθηματικὰς πως ἐξομολογήσεις ἐκείνας, αἵτινες, ἄνευ τῆς συγγενικῆς γειτνίασεως, θὰ ἦσαν ἀπροσπέλαστοι διὰ τὰς προκαταρκτικὰς ἐρεῦνας του· δεύτερον, παρεμόρφου τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐξυφαινομένης δολοπλοκίας καὶ πρῶτον πάντων παρεμόρφου αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Μαξίμου Γρηγόριεβιτς, ὅστις, ἀφωσιωμένος εἰς τὰ οἰκονομικά, οὐδὲν ἔβλεπεν, οὐδὲν ὑπόπτειε καὶ οὐδὲν ἐμάντευσε μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τοῦ βίου του.

Ἡ βαθμιαία πρόοδος καὶ ἀνάπτυξις τῶν πρὸς τὸν ἐξάδελφον σχέσεων κατ' ἀρχὰς διέφευγον μάλιστα τὴν γυναικείαν ὀξυδέρκειαν καὶ αὐτῆς τῆς Εἰρήνης Βορίσοβνας, διέφευγον τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῆς προσοχὴν πρὸς τὴν ἑαυτῆς καρδίαν. Ἡ γνῶσις καὶ αὕτη καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἐγείνει καὶ τίνος ἕνεκεν ἔλαβεν ἀρχὴν τοῦτο, πῶς προухώρησεν, ἀνεφύει, ἀνεπτύχθη... Ἡ «συγγενικὴ γειτνίασις» καὶ ἐν γένει ἡ γνῶσις τῆς «συγγενείας» μάλιστα, ἀπέτρεπον τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ταύτης ἐκ τῆς ἀληθείας· δὲν ἐνόει τὴν ἀρχὴν, ἣτις συνετέλεσε πρὸς τὴν ἀπόκρυφον ὕσιναν τῶν πόθων τοῦ ἐξάδελφου της καὶ ἀφυπνίσθη, μαντεύσασα τὴν ἀλήθειαν τότε μόνον, ὅταν οἱ ἰσχυροὶ βραχίονες τοῦ Πλάτωνος Βασίλεβεβιτς αἰφνης περιέβαλον καὶ ἔθλιψαν τὸ σῶμά της, καὶ τὰ θερμά του χεῖλη ἐκάλυψαν ἅπαν τὸ πρόσωπον αὐτῆς διὰ περιπαθῶν φιλημάτων.

Ἐτρόμαξε διὰ τὴν αἰφνιδίαν καὶ ἐπαίσχυντον ταύτην πτώσιν της. Ἐν αὐτῇ ἐξάνεστη καὶ ἡ γυναικεία αἰδῶ, καὶ ἡ ἀγανάκτησις καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ἀξιοπρεπείας της· μ' ὅλα δὲ ταῦτα οὐδεμίαν κατὰ τοῦ Βελτίστσεφ διαμαρτυρίαν ἐξέφρασε· οὔτε ἐρράπισεν, οὔτε ἀπεκάλεσεν αὐτὸν

διὰ τοῦ ὀνόματος ἐκείνου, ὅπερ τῷ ἤρμοζε, δὲν προσέτρεξεν εἰς τὸ ἀσύνητον μὲν, ἀλλ' ἀποτελεσματικὸν μέσον, εἰς τὴν κραυγὴν, δὲν τὸ εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν της, καὶ μάλιστα δὲν ἀπέδιωξεν αὐτὸν τῆς οἰκίας της. Ἐντρομος καὶ τεθορυβημένη, μόνον ἀσθενῶς ἀπέκρουσε τὰς ἐπιθέσεις του· ὅταν δὲ κατάρθωσε νὰ ἀποσπασθῇ τῆς ἀγκάλης του, ἐθύμωσεν ἐναντίον του διὰ μωροῦ καὶ ὄλως ὑποχωρητικοῦ τρόπου.

Ὁ Βελτίστσεφ ἐλόγιζεν, ὅτι ἡ ἀρχὴ εἶχεν ἐπιτύχει, καὶ τὴν ὑποχωρητικὴν ταύτην ὀργὴν της ἀπέδωκεν εἰς καλὴν ἔκβασιν μελλούσης ἐπιτυχίας.

Μείνασα μόνη, ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα, ἐξεπλήττετο, ὅταν παρετήρησεν, ὅτι οὐδὲν ἠσθάνετο ὀργὴν ἐναντίον τοῦ ἐξαδέλφου της «καὶ ὅμως πῶς νὰ μὴ θυμώσῃ κανεὶς εἰς τοιαύτην προσβολὴν!» Ἄλλὰ πῶς συμβαίνει τοῦτο; καὶ διατὶ ἐκείνος νὰ προσενεχθῇ οὕτω πρὸς αὐτήν; «Διότι τὴν ἀγαπᾷ;» ἐπιθύρουν αὐτῇ αἰσθημα ἀποκλειστικὸν τῆς γυναικείας φιλαυτίας. «Ἄγαπᾷ!... ναί, ἀγαπᾷ!» καὶ ἡ συναίσθησις αὐτῆς λίαν τερπνῶς ἐγαργάλιζε τὴν καρδίαν καὶ τὴν φιλαυτίαν της.

ἠσθάνετο φρίκην, φόβον, ἠσχύετο καὶ συγχρόνως ἐτέρπετο ἀνυπολογίστως ὀπίσταν οὗτος ἔθλιβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐδέχετο ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὰ φιλήματα του, καὶ μόνον μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἀνελογίσθη τὰς στιγμὰς ἐκείνας. «Καὶ φρίκην, καὶ τέρψιν ἠσθάνετο, πῶς τοῦτο;» «Διότι καὶ σὺ τὸν ἀγαπᾷς, ἐπιθύρουν αὐτῇ ἡ καρδία της διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἐξωργίσθης κατ'αὐτοῦ πλείοτερον, διὰ τοῦτο καὶ οὐδεμίαν προσβολὴν αἰσθάνεσαι».

Τοῦτο ὑπῆρξε ποιά τις ἀνακάλυψις διὰ τὴν Εἰρήνην Βορίσοβνα, ἀνακάλυψις ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ της· διότι μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης οὐδ' αὐτὴ ἀνεγνώριζεν ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ της κρύπτεται θερμὸν αἰσθημα, τίς οἶδέ πως καὶ πότε ἀναγεννηθῆν. Τώρα δὲ μόλις ὠνόμασε, προσδιόρισε καὶ ἐσχηματοποίησεν αὐτὸ ἐν τῇ συνειδήσει της.

Ἡ ψυχὴ της ἤρξατο ἀναπετρουμένη, ἡ δὲ καρδία της νὰ πάλῃ, διψῶσα ζωῆς, καὶ ζωῆς εὐρυτέρας, πληρεστέρας, συμφωνοτέρας!

Ἐὔρεν ἐπὶ τέλους τὸν σπινθηρὰ ἐκείνον τῆς φαντασιώδους τέρψεως, τὴν ἀνθηρὰν ἐκείνην σελίδα εἰς τὴν μονότονον καὶ ξηρὰν μυθιστορίαν τοῦ βίου της, ἣν μέχρι τοῦδε κρυφίως καὶ ματαίως ὠνειροπόλει.

Τὸ πρῶτον ἤδη, καθ' ὄλον τὸν ἀρκούντως προκεχωρημένον βίον της, ἠσθάνετο ἔρωτα.

Τὴν ἐπάυριον, ὁ Πλάτων Βελτίστσεφ, ἀγνοῶν ἔτι πῶς θὰ ἐδέχετο αὐτόν, μετὰ τὴν σκηνὴν τῆς προτεραιίας, εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια της, ἀλλὰ διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν ἀναιδείας, καὶ δὴ ὡς ἔχων ἐπ' αὐτῆς ἠθικὸν δικαίωμα.

Αὕτη ὑπεδέχθη αὐτὸν μετὰ τινος δειλίας καὶ ταραχῆς. Ἡ χεὶρ αὐτῆς ἔτρε-

μεν ἐλαφρῶς, ἀλλὰ θερμῶς καὶ συμπαθῶς ἀπήνησεν εἰς τὴν θλίψιν ἐκείνου· τὸ δὲ βλέμμα, καίτοι ἀπέφευγε νὰ συναντήσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐν τούτοις διωλισθαιεν ἐπ' αὐτοῦ εὖνον, αἰμύλον, καὶ μάλιστα ἀνέλαμψεν ἐν αὐτῷ ἀκαριαῖος σπινθὴρ χαρᾶς καὶ ἡδονῆς, ὡς ἐξήγειρον ἢ ἔλευσις τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Ὁ Βελτίστσεφ, παρατηρήσας πάντα ταῦτα, αὐθαρεῖ ἐνόησεν ὅτι ἀνέμενον καὶ ἐπεθύμουν αὐτόν.

Ἐκ τῆς στιγμῆς ταύτης αἱ ἐνδόμυχοι, αἱ ψυχικαὶ σχέσεις ἦσαν ἤδη συνδεδεμέναι, κατόπιν τῶν ὁποίων ὁ ταχύπτερος χρόνος ἀνεπαισθήτως μετέφερεν αὐτοὺς εἰς ἕδαφος πάθους, οὐχὶ ἤδη πλατωνικῶ.

Ὅταν γυνή τις τῆς ἡλικίας ταύτης, γυνή, χάνουσα ἤδη τὸ γόητρον τῆς νεότητος αὐτῆς, ἀγαπήσει αἰφνης εἰλικρινῶς ἄνδρα τινὰ, καὶ μάλιστα ὅταν τὸ πρῶτον ἤδη γνωρίζει τὸ αἰσθημα τοῦτο, ἡ γυνὴ αὕτη ἀγαπᾷ ἀπεγνωσμένως, τυφλῶς, καθ' ὀλοκληρίαν ὑποτασσομένη εἰς τὴν θέλησιν, τὸ βλέμμα, τὴν ιδιοτροπίαν, τὰς ὀρέξεις τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, ὅστις κατάρθωσε ν' ἀνάψῃ ἐν τῇ καρδίᾳ της τὸ πῦρ τοῦ πάθους. Αὐτὸ τοῦτο συνέβη εἰς τὴν Εἰρήνην Βορίσοβνα. Ὁ Πλάτων Βελτίστσεφ ἐγένετο τὸ εἶδωλον αὐτῆς, ὁ Θεὸς καὶ ὁ διάβολος, ὅστις ἠδύνατο νὰ τὴν ἀναγκάσῃ, νὰ τὴν διατάξῃ νὰ πράξῃ πᾶν ὅ,τι θὰ ἐπῆρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ εἰς πάντα ταῦτα νὰ εὐρίσκη μόνον τυφλὴν καὶ εὐλαβῆ ἐκπλήρωσιν τῆς θελήσεώς του. Ἐβλεπε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐσκέπτετο διὰ τῶν λογισμῶν του, ἔζη διὰ τοῦ νοός του, καὶ ἐπίστευε διὰ τῶν πεποιθήσεών του. Τὸ μόνον, ὅπερ ἀπέμενον αὐτῇ κτῆμα, ἦτο ἀπεριόριστον καὶ φλογερὸν πάθος πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον· καθ' ὅλα δὲ τὰ λοιπὰ ἡ προσωπικότης αὐτῆς δουλικῶς ἐσύρετο ἐνώπιον τῆς θελήσεώς του. Ἐν αὐτῇ εὔρεν οὗτος τὴν μᾶλλον ἀφοσιωμένην, πιστὴν, τυφλὴν καὶ εἰς πάντα πρόθυμον δούλην χάριν τοῦ προσφιλοῦς τούτου ἀνθρώπου.

Αἱ περιστάσεις τοσοῦτον συνετέλουν πρὸς εὐτυχίαν των, ὥστε ἐπροστάτευον τὰς σχέσεις των. Ἡ στενότης αὐτῶν, θεμελιουμένη ἄλλως τε ἐπὶ τῆς αὐστηρᾶς κοσμιότητος, διὰ τὰ ξενιάματα, εἰς οὐδένα ἠδύνατο νὰ φανῇ παράδοξος, χάρις εἰς τὴν στενὴν «συγγένειαν» καὶ προπάντων διότι αὕτη δὲν παρεῖχεν ὑποψίαν εἰς τὸν ἀγαθὸν Μάξιμον Γρηγόριεβιτς. Καὶ μάλιστα ὁ περιορισμένος κύκλος τῶν γνωριμιῶν καὶ ἡ ἔλλειψις ἰδιαιτέρων ὑποδοχῶν καὶ ἐπισκέψεων ξένων ἀνθρώπων, λίαν ἐπροστάτευον αὐτούς, διότι ἐμποδίζετο οὕτω ἡ διάδοσις κακοφημιῶν καὶ σκανδάλων. Πέπλος μυστηρίου ἐκάλυπτε τὰς σχέσεις ταύτας καὶ τὸ μυστήριον τοῦτο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Εἰρήνης Βορίσοβνας εἶχε γόητρον ρομαντικῆς χάριτος. Τὸ οὕτω καλούμενον «κακούργημα» τῶν ἀμοιβαίων σχέσεών των, ἐνίσχυε μάλιστα δι' αὐτὴν τὸ γόητρον τοῦτο, πλείοτερον δὲ μάλιστα ἐβοήθει τοῦτο, καὶ ἐπειδὴ

ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς οὐδεμίαν ἀπολύτως ὑπῆρχε σοβαρὰ θέσις, καὶ οὐδὲν ἀπολύτως εἶχε νὰ πράξῃ, μὴ δυναμένη νὰ χρησιμοποίησῃ τὸν καιρὸν της, διὰ τοῦτο τὸ πάθος ἐπλήρωσε καὶ ἀπερρόφησε πᾶσαν τὴν ὑπαρξίν της καὶ ἐσχημάτισε τὴν μόνην σοβαρὰν θέσιν.

Ἐν τούτοις, τὰ οικονομικὰ τοῦ Πλάτωνος Βασιλεβεβιτς, ὡς γνωστὸν τῷ ἀναγνώστη, συνεπεία τῶν ἀνυπολογίστων καὶ συχνάκις ἀσυνέτων ζημιῶν καὶ κυρίως συνεπεία τῆς ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ κυβείας, πρὸς ἣν ἐπεδόθη μεθ' ὅλου τοῦ πάθους μανιώδους παίκτης, ἰσχυρῶς συνετάραξαν καὶ ἐμείωσαν τὴν λαμπρὰν περιουσίαν του, ἥτις μόλις διητηρεῖτο εἰς τὴν προσήκουσαν περιωπὴν, χάρις εἰς τὴν πίστωσιν, τὴν γνώσιν καὶ τὴν κοινωνικὴν θέσιν τοῦ Μάξιμου Γρηγόριεβιτς, διαχειριζομένου σημαντικὸν μέρος τῶν ἐργασιῶν καὶ συναλλαγῶν του. Ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Πλάτωνος συχνὰ καὶ ταχέως συνελαμβάνοντο σχέδια τολμηρῶν, μεγάλων, ἀλλὰ κινδυνωδῶν ἐπιχειρήσεων, ἅτινα ἐθεώρει πάντοτε τοσοῦτον πραγματοποιήσιμα, ὥστε ἤρχον ὀλίγα τινα χρήματα, καὶ ἐν διαστήματι δύο ἐτῶν θὰ ἐγένετο Ροσχιλδ! Ἴσως τινὲς τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων ἠδύνατο καὶ νὰ ἐπιτύχωσιν, ἀλλ' ὅπως ἐφαρμόσῃ αὐτὰς εἰς τὸν βίον καὶ πραγματοποιήσῃ, ἐστερεῖτο ὁ Πλάτων Βελτίστσεφ τῆς ἐπιμόνου ἐκείνης καὶ ἐπιπόνου δράσεως, ἥτις κινεῖται, καίτοι βραδέως, ἀλλὰ περισκεμμένως, διαρκῶς καὶ μετ' ἀκριβείας, καὶ διὰ τῆς ὁποίας τοσοῦτο δαψιλῶς ἦτο πεπραιοισμένος ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς. Ἄλλὰ... ἀπωλέσας τὴν πρὸς τὸν ἐξάδελφον ἐμπιστοσύνην ὁ «γέρων», οὐδεμίαν ἤδη εἶδιδε προσοχὴν εἰς τὰ περίλαμπρα σχέδια τοῦ Πλάτωνος. Τοῦτο ἐλύσσα καὶ προσέβαλλε τὸν Πλάτωνα Βασιλεβεβιτς, ὅστις ἤρξατο διαβλέπων εἰς τὸν ἐξάδελφόν του τὸ μόνον πρόσκομμα πρὸς πραγματοποίησιν τῶν μεγαλοῦργων ἐπιχειρήσεών του. Ἐφ' ὅσον δὲ κατεστρέφετο ἡ περιουσία του, ἐπὶ τοσοῦτον ἐκυρίευν αὐτόν τὸ πάθος καὶ ἡ δίψα τοῦ εὐαποκτῆτου, ταχέως καὶ μεγάλου κέρδους.

Ἐν τούτοις ὁ «γέρων», βλέπων ὅτι ὁ ἐξάδελφος διὰ τῆς διαγωγῆς του ταύτης εὐκολώτατα ἠδύνατο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν νὰ διακινδυνεύσῃ οὐχὶ μόνον τὴν ἑαυτοῦ ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδικὴν του οικονομικὴν πίστιν, ὡς μεριδιοῦχος καὶ συνεταῖρος, ἀπεφάσισεν ἀμετακλήτως—χωρὶς νὰ ἔλθῃ μετ' αὐτοῦ εἰς ἔριδας—ν' ἀπομακρύνῃ τῶν ἐργασιῶν του τὸν Πλάτωνα. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἦτο διὰ τὸν Πλάτωνα Βελτίστσεφ τὸ ἐπαπειλοῦν αὐτόν νέφος καταγιγῶς· ἐγνώριζεν ὅτι ἡ πραγματοποίησις αὐτῆς ἔσεται φοβερὰ δι' αὐτόν, κεραυνός, ὅστις παντελῶς θέλει ἐξαφανίσει τὴν οικονομικὴν αὐτοῦ πίστιν, τὰ σχέδιά του, καὶ ἀπασαν τὴν περιουσίαν του. Ἀπεφάσισεν, ὥστε διὰ παντοίων μέσων, νὰ ἀποκρούσῃ αὐτὸ τὸ κτύπημα, καὶ πρὸς τοῦτο νὰ προβῇ εἰς εἶδος τι πραξικοπήματος.

Ὡς ἄνθρωπος, φιλελευθέρους ἔχων ἀρχάς, ὅστις γαύρωσ ἐν ταῖς ἡμέραις μας δηλοῖ, ὅτι πάντα τὰ μέσα εἰσι καλά, ἀρκεῖ νὰ ἐκπληροῦται ὁ σκοπὸς—ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα—ὅστις ἀτομικῶς δύνανται νὰ ἦ ἡμῖν ἐπωφελής, δὲν ὀπισθοχώρησε πρὸ τῆς ἰδέας ν' ἀποστείλῃ τὸν «γέροντα» εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, καὶ διὰ τοῦ θανάτου του νὰ διορθώσῃ τὴν θέσιν του. Ἡ μόνη δυσκολία ἦτο εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ μέσου ὅπερ ὤφειλε νὰ κατευοδώσῃ τὸν ἐξαδελφόν του εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν. Ἄλλ' ἰδοὺ ἐπῆλθεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ ἡ ἐπιστήμη, ἣς ἦτο κατὰ τι μύστης, καὶ τὰ χρήματα, ἐκ τῶν ὁποίων τῷ ἔμενον ἔτι ἀρκετά, ἵνα ἐπιτύχῃ μέσον ἀσφαλές, παρέχον ἐλπίδα καὶ μὴ ἀφίνον καταφανεῖς συνεπειάς, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἰατροδικαστικὴν ἐξέτασιν.

Κατόπιν τούτων, πρὸς πλήρη ἐπιτυχίαν, ἔμενον ἀκόμη, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ἡ ὑπόσχεσις περὶ συγκαταθέσεως τῆς Εἰρήνης Βορίσοβνας.

Ἄστειζόμενος καὶ μετ' ἄκρας ἐπιφυλάξεως ἤρξατο οὗτος προπαρασκευάζων αὐτὴν εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ ὑπαρξίς τοῦ «γέροντος» εἶνε περιττὴ καὶ μέγα βᾶρος δι' ἀμφοτέρους, διὰ τὴν ζωὴν των, διὰ τὸν ἔρωτά των καὶ μάλιστα διὰ τὴν ὑλικὴν αὐτῶν ὑπαρξίν. Ἐνεκα τοῦ πρὸς τὸν σύζυγον τῆς κρυφίου μίσους, ὅπερ πρὸ πολλοῦ ἤδη ἔτρεφεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα, οὐδέποτε ἀγαπήσασα αὐτόν, καὶ ἔνεκα τοῦ τυφλῶς δουλικοῦ ἔρωτος αὐτῆς πρὸς τὸν Πλάτωνα, οὗτος δὲν ἐδοκίμασε μέγαν κόπον ὅπως ἐλκύσῃται αὐτὴν πρὸς τὸ μέρος του, καὶ ἐν σχέσει μάλιστα πρὸς τὴν μελετωμένην πράξιν. Ὁ Βελτίστσεφ, τοσοῦτον ἐπιδεξιῶς καὶ ἐλκυστικῶς κατῴρθωσε νὰ πείσῃ αὐτὴν ὅτι ὁ θάνατος οὗτος, οὐδενὸς τὴν ὑποψίαν διεγείρων, οὐδόλως δὲ ἐνοχοποιῶν αὐτοὺς πρὸ τοῦ δικαστηρίου, θέλει συνεπιφέρει τοσαύτην ἐλευθερίαν, τοσοῦτον λαμπρὰν εὐτυχίαν διὰ τὸν ἔρωτά των, τοσαύτην ἀνεξαρτησίαν διὰ τὸν βίον των, οὐχὶ ἐδῶ, ἀλλ' ἐκεῖ που ἐν Εὐρώπῃ, καὶ τοσαῦτα νέα καὶ θαυμάσια μέσα δι' ἀμφοτέρους, ὥστε ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα οὐδεμίαν προέβλεπεν ἀντίρρησην εἰς τὸν ἐρωμένον τῆς. Ἄλλως τε, ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει ἤδη μετ' ὀπίσθη παιδαριώδους εὐκολίας ἑθεώρει τὴν ἐπικειμένην πράξιν, μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῆς, πιστεύουσα καὶ μὴ ὅτι θὰ ἐξετελεῖτο.

Ἄλλ' ἡ ἀπαίσια ὄρα ἔφθασεν. Ὁ νεκρὸς σύζυγος ἔκειτο ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του καὶ τώρα μόνον ἠσθάνθη αὐτὴ ἄπασαν τὴν φρίκην τῆς τελεσθείσης πράξεως.

*
**

Τὸ διάστημα τῆς μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας, καθ' ὃ, κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ ἐραστοῦ, ὤφειλεν αὐτὴ νὰ διέλθῃ εἰς τὰ δωμάτια τῆς χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ ἐφάνη εἰς αὐτὴν ὀλόκληρος αἰωνιότης. Αἱ στιγμαὶ παρήρχοντο μετὰ φρικῶδους βραδύτητος, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι οὐδέποτε, οὐδέποτε θὰ λάβῃ πέραν ἡ τοιαύτη κατάστασις, ὅτι

οὐδεὶς θὰ ἔλθῃ νὰ διακόψῃ τὴν μοναξίαν τῆς, οὐδεὶς θὰ ἐξάξῃ αὐτὴν ἐκ τῆς ἐννεότητος τῆς φρίκης, καὶ μόνη ἡ σκιὰ τοῦ συζύγου, ἀοράτως πλὴν ἀκουστικῶς, καὶ αἰσθητικῶς, θὰ περιίπταται ἀνωθὲν τῆς.

Ἄλλ' ἰδοὺ εἰς τὸν γειτονικὸν θάλαμον ἀντήχησαν σπεύδοντα καὶ τεταραγμένα βήματα.

Ἡ κ. Βελτίστσεφ ἐρρίγησε σύσσωμος, ἀλλὰ κατέβαλε δυνάμεις καὶ προσεποιήθη τὴν κοιμωμένην.

— Κυρία . . . κυρία, ἠκούσθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἡ τεταραγμένη καὶ ἔντρομος φωνὴ τοῦ Δαμιανοῦ. Ὁ Μάξιμος Γρηγόρεβιτς . . . μὴ τρομάζετε, παρακαλῶ, κυρία . . . ὁ Μάξιμος Γρηγόρεβιτς, νομίζω, ἐτελειώσε.

Ἡ γέρθη αὐτὴ μετ' ὀρμῆς ἐκ τῆς θέσεώς τῆς.

— Τί ; !

— Λέγω, ὅτι ὁ κύριος . . . μοῦ φαίνεται ἀποθαμμένος . . .

— Ποιός ; . . . Τί εἶνε ;

Ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα ἠσθάνθη ὅτι τὸ αἷμα συνέρρευεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς, αἰ δὲ σκέψεις τῆς περιπλέκονται καὶ συγχέονται. Μηχανικῶς σχεδόν, χωρὶς σχεδόν νὰ ἐννοῇ ἡ ἰδίᾳ, τί καὶ πρὸς ποῖον νὰ ὁμιλήσῃ, ἔκαμε τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν.

Ὁ Δαμιανὸς διεσάφησεν αὐτῇ, τίς ἀπέθανεν.

— Ὁ σύζυγός μου ; . . . ὁ σύζυγός μου ἀπέθανε ; . . . Καὶ διατί ;

— Ποιὸς ἤξεύρει ; . . . Ἴσως ἐκάμαμε λάθος, εἶπεν ὑψὼν τοὺς ὤμους ὁ Δαμιανός· ἀλλὰ πολὺ μοιάζει . . .

— Ψεύματα . . . ἀδύνατον.

Ἐκαμε φοβερὰς προσπαθείας, ἀνωρθώθη καὶ ἐπειράθη νὰ περισυλλέξῃ τὰς φευγούσας σκέψεις τῆς καὶ τὰς ὑπολειπομένας αὐτῇ δυνάμεις.

— Ὁδήγησέ με πλησίον του ! διέταξεν αὐτὴ καὶ αἰσθανομένη ὅτι οἱ πόδες τῆς κλονίζονται, τρέμουσιν, ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Δαμιανοῦ.

Οὗτος ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὀπισθεν τοῦ ἀνακλινητῆρος Ἰστατο ἤδη ὁ γραμματεὺς καὶ τινες τῶν ὑπηρετῶν ἔντρομοι.

— Τὸν ἱατρόν ! . . . τὸν Πλάτωνα Βασιλεβιτς . . . καὶ τὸν ἱατρόν ! ἐπρόφερον αὐτὴ ἀσθμαίνουσα, μόλις ἀναφανεῖσα εἰς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου, καὶ πρὶν ἔτι ἰδῆ τὸν θενεῶτα.

Ἡ φοβερὰ στιγμὴ ἐπλησίασεν· ἐκοῦσα ἄκουσα ὤφειλε ν' ἀτενίσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ συζύγου τῆς. Ἐνδύμυχος φωνὴ ὑπηγόρευεν αὐτῇ ἄπασαν τὴν φρίκην τῆς στιγμῆς ταύτης· δὲν ἠθελε, δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο, καὶ ἐν τούτοις ἠσθάνετο ὅτι θὰ γίνῃ—θὰ γίνῃ ἀμέσως ἀναποφεύκτως, ἀπαραιτήτως—ὅτι ὤφειλε νὰ τὸ πράξῃ, ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ χαρακτήρος τῆς.

— Ποῦ εἶνε ; ἀκουσίως ἐπρόφερε πρὸς οὐδένα ἀποτεινομένη.

Οἱ ὑπηρεταὶ ὑπεχώρησαν καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς κ. Βελτίστσεφ παρουσιάσθη, ἡμικεκλιμένον πτώμα καὶ ἀτενίζον

αὐτὴν ἡρέμα, νεκρὸν τὸ πρόσωπον τοῦ συζύγου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσκοτίσθησαν, οἱ κρόταφοι ἐκρούοντο, τὸ στήθος αὐτῆς κατέλαβε τὸ βᾶρος τῆς λιποθυμίας, καὶ μετ' ἀσθενοῦς καὶ διακεκομμένης κραυγῆς ἀναίσθητος κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Δαμιανοῦ, σπεύσαντος νὰ ὑποστηρίξῃ αὐτὴν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

Γ.

«Ὁ δυστυχὴς πόσον δεινῶς ὑποφέρει !»

Ὁ αὐθωρεὶ ἀφιχθεὶς ἱατρός οὐδὲν εἶχε νὰ πράξῃ, διότι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐπέισθη, ὅτι ὁ θάνατος ἐπῆλθεν ἤδη μετὰ πλήρους τοῦ δικαίωματος αὐτοῦ· ἀλλ' οὐκ ὀλίγον ἐκοπίασε παρὰ τῇ Εἰρήνῃ Βορίσοβνα. Ἡ ἀρκούντως παρατηρηθεῖσα λιποθυμία ἐπήνεγκε τοσοῦτον σάλον εἰς τὸν ὄργανισμόν αὐτῆς, ὥστε οὐδόλως ἀπίθανον νὰ εἶχεν ὀλεθρίας συνεπειάς. Ὁ ἱατρός ἀπέθεσεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ μετεχειρίσθη κατευαστικῶς μέσα, προσπαθῶν πρῶτον πάντων νὰ προλάβῃ τὸν ἐνδεχόμενον νευρικὸν πυρετόν.

Ἄμα ἀφιχθέντος τοῦ Πλάτωνος Βελτίστσεφ αὐτὴ καθησύχασε καὶ ἐνεθάρρυσεν. Οὐδέποτε ἀνέμενεν ὅτι ὁ θάνατος οὗτος θὰ ἐπενήργει ἐπ' αὐτῆς τοσοῦτον βάθως καὶ ἰσχυρῶς. Τοῦτο κατὰ τι ἐτάραττε καὶ ἀνησυχεῖ αὐτόν. «Τί διάβολο, πρέπει ν' ἀνοιξῶ τὰ μάτια μου, νὰ μὴ μοῦ κάμῃ καμμιά ἀνοησία καὶ προδῶσῃ καὶ ἐαυτὴν καὶ ἐμέ μαζύ».

— Πρὸς Θεοῦ, μὴ ἐπέλθῃ τίποτε νευρικός πυρετός ! ἰκέτευεν οὗτος τὸν ἱατρόν, ἔχων ὑπ' ὄψιν ἐνδεχομένην φρενήτιδα, καὶ μετὰ τῆς φρενήτιδος τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ μυστηρίου.

Ἡ Εἰρήνη οὕτε βήμα δὲν ἄφινεν αὐτόν ἀπὸ πλησίον τῆς, φοβούμενη νὰ μείνῃ ἄνευ αὐτοῦ, ἡ δὲ πεφοβισμένη φαντασία τῆς πάντοτε παρίστα αὐτῇ τὴν ἀόρατον πνοὴν τῆς ψυχῆς τοῦ θενεῶτος.

Ὁ Βελτίστσεφ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐνεθάρρυνε καὶ ἠθικῶς ὑπεστήριζεν αὐτὴν, ἐφ' ὅσον ἐπέτρεπον αὐτῷ αἱ ἰδία ἠθικαὶ δυνάμεις καὶ γνώσεις.

Ἐν τούτοις περὶ πολλῶν καὶ ποικίλων φροντίδων ὤφειλε νὰ μεριμνήσῃ. Ὡς πλησιέστερος συγγενῆς καὶ συνέταιρος τοῦ ἀποθανόντος, ἐξ ἀνάγκης ὤφειλε νὰ ἀναλάβῃ ὅλας τὰς περὶ τῆς κηδείας καὶ λοιπὰς φροντίδας· νὰ ἐνασχοληθῇ περὶ τῶν φερετροποιῶν, οἵτινες ὡς νεκροσκώληκες, ὀσφρανθέντες θνησιμαίου, κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ἐπέδραμον ἐκ τῆς ὀπισθίας θύρας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ «μακαρίτου» προβάλλοντες τὰς προχείρους ἐκδουλεύσεις των· νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὸν κλῆρον, τὸν κανονίζοντα τὸ μνημόσυνον· διὰ τὴν ἀστυνομίαν, ἥτις προσήλθεν ὅπως καταγράψῃ τὰ ὑπάρχοντα τοῦ μακαρίτου, νὰ συντάξῃ πρωτόκολλον καὶ ἐπιθέσῃ σφραγίδας· διὰ τὸν παρασκευαστὴν μαγειρον ὅπως παραγγείλῃ τὸ ἐπικηδεῖον γεῦμα· διὰ τὸν κλῆρον· νὰ φροντίσῃ διὰ ράπτῃν παραγγέλλων πένθιμα φορέματα

δι' ὅλους τοὺς ὑπερέτας· νὰ διανείμη προσκλητήρια, ἀρχόμενα διὰ τῆς γνωστῆς φράσεως «μετὰ ψυχικοῦ ἄλλου κηδεύομεν κτλ.», νὰ ἐξαγοράσῃ θέσιν διὰ τὸν τάφον εἰς τὸ κοιμητήριον, νὰ διατάξῃ τὴν ἀνώρυξιν αὐτοῦ, νὰ προσκαλέσῃ πολυπληθῆς καὶ σοβαρὸν ἱερατεῖον, καὶ περὶ πλείστων καὶ πολλῶν ἄλλων φροντίδων καὶ ἀνησυχῶν παντοίων ἰδιοτήτων.

Εὐτυχῶς ὁ ἰατρός κατάρθρωσε ν' ἀποσοθήσῃ τὸν νευρικὸν πυρετὸν τῆς Εἰρήνης Βορίσθνας, ἐν τούτοις ὁμοῦ εὕρισκεν αὐτὴν τοσοῦτον ἔτι ἐξησθημένην, ὥστε κατὰ παράκλησιν τοῦ Βελτίστσεφ, ἀπολύτως ἀπηγόρευσε αὐτῇ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν κηδεῖαν καὶ ὄρισε αὐτῇ τουλάχιστον τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας νὰ μείνῃ κλινῆρης. Καταβεβλημένος ὁ Βελτίστσεφ, διήρχητο τὰς νύκτας παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης τῆς μετὰ τῆς θαλαμηπόλου, διότι αὐτὴ ὑπὸ τὴν ἐπίρροιαν τοῦ νυκτερινοῦ τρόμου διατελοῦσα, δὲν ἄφινεν αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κοιτῶνός της. Ὁ Πλάτων Βασιλεβιτς δυσνησέχεται καὶ κατηρᾶτο αὐτὴν ἐνδομύχως, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης ὤφειλε νὰ ἐκπληροῖ τὴν θέλησίν της, φοβούμενος πάντοτε μὴ αὐτὴ—τίς οἶδεν—ἀκουσίως προδώσῃ ὅλην τὴν ὑπόθεσιν.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἐπὶ τῆς λεωφόρου τοῦ Νεύα (Νιέφσκι προσπέκτ) παρὰ τὸν ναὸν Ζινάμενσκοῦ ἐξετάθη μακρὰ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἡ νεκρική πομπή, ἐπὶ ὁδοῦ κεκαλυμμένης ὑπὸ χλοερῶν φύλλων ἐλάτης, διευθυνομένη εἰς τὴν Μονὴν Ἀλεξάνδρου τοῦ Νιέφσκη.

Ἐπιποιοὶ χωροφύλακες ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς πομπῆς, σειρὰ λαμπαδηφόρων, κήρυκες φέροντες τὰ οἰκόσημα τοῦ μακαρίτου, ἄλλοι φέροντες τὰ παράσημά του, δύο χοροὶ ψαλτῶν, ἀναγνώσται, φοροῦντες τὰ στιχάρια των, καλλίφωνοι καὶ εὐτραφεῖς διάκονοι, πρωτοῖερεῖς μετὰ τῶν ἐπικαλυμμαχίων των, δύο ἀρχιμανδρῆται φέροντες μίτρας, καὶ εἰς ἀρχιερεὺς μετὰ τῆς ράβδου, πάντες νέαν φέροντες πένθιμον στολήν, προηγούμενοι τῆς πομπῶδους νεκροφόρου, ἔνθα, ὑπὸ τὸ ὑψηλὸν αὐτῆς τροῦλον, κοσμούμενον ὑπὸ πτερῶν στρουθοκαμήλου καὶ ἀργυρῶν θυσάνων, ἔκειτο τὸ φέρετρον, ἐστολισμένον διὰ στεφάνων ἐκ πολυτίμων ἀνθέων καὶ μεγαλοπρεπῶς κεκαλυμμένον ὑπὸ τιμαλφοῦς χρυσοῦφάντου πέπλου, οὐτινοῦ αἱ ἄκραι κατήρχοντο σχεδὸν μέχρις ἐδάφους εἰς μεγαλοπρεπεῖς πτυχάς. Ὅπισθεν τοῦ φερέτρου ἔβαινε πλήθος φίλων καὶ γνωρίμων ἐνταῦθα ἠδύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ πλήθος γνωστών καὶ διακεκριμένων προσώπων· σύσσωμον τὸ χρηματιστήριον, ἅπαντες οἱ ἐξέχοντες ἐν τῷ πλοῦτῳ, ὅλον τὸ ἄνθος τοῦ κόσμου τῶν βιομηχανῶν, ἐμπόρων, πρῶν ἐργολάβων, μετόχων, διοικητικῶν ὑπαλλήλων, καὶ γραφειοκρατῶν, συνήλθεν ἐνταῦθα, ἵν' ἀποδώσῃ τὴν ὑστάτην ὀφειλὴν εἰς τὸν μακαρίτην.

Ἀλλὰ πρὸ τοῦ πλήθους τούτου, καὶ σχεδὸν ἀμέσως μετὰ τὸ φέρετρον, εἶπετο ὁ Πλάτων Βασιλεβιτς Βελτίστσεφ. Καθ'

ὅλον τὸ διάστημα ἔμενον ἀσεπῆς, τῆρῶν συγκεντρωμένην καὶ εὐπρεπῶς πένθιμον ἔκφρασιν εἰς τὸ ὠχρὸν καὶ μεμαρμένον πρόσωπόν του.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, τινὲς ἐκ τῶν μάλλον στενῶν γνωρίμων τοῦ μακαρίτου ἀπεκρίνοντο πρὸς αὐτὸν ἐρωτῶντες: πῶς καὶ διατί ἀπέθανεν ὁ ἀξιοσέβαστος Μάξιμος Γρηγόριεβιτς;

— Αἰφνιδίως... ἀπὸ ἀποπληξίας τῶν νεύρων, ἀπεκρίνετο ὁ Βελτίστσεφ μετ' ἐκφράσεως βαθεῖας συγγενικῆς θλίψεως.

— Βεβαίως, συνεπεῖα δυσαρσεκειᾶς τινός; μετ' ἐπιφυλάξεως ἐξηκολούθουν διαπυρθανόμενοι οἱ φίλοι.

— Ὅχι, τὸναντίον... Αἱ ἐργασίαι του ἐπήγαινον πάρα πολὺ καλὰ... Ἐγώ, μίαν ὥραν πρὸ τοῦ θανάτου του ἀφήκα αὐτὸν σχεδὸν ζωηρὸν καὶ εὐθυμὸν· μόνον δι' ὀλίγην ζάλην παρεπονείτο καὶ πόνον εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ στομάχου.

— Φαντάζομαι τὸ συμβᾶν τοῦτο πῶς θὰ κατέπληξε τὴν σύζυγόν του! ἔλεγον μετ' ἐπισημότητος συμπάσχοντες οἱ φίλοι: καὶ εἰς τὴν κηδεῖαν βέβαια δὲν θὰ εἰμπόρεσε νὰ παραστῇ!

— Τί λόγος! πῶς εἶνε δυνατόν, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ εὕρισκεται εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου! ὁ ἰατρός μάλιστα φοβεῖται περὶ τῶν διανοητικῶν δυνάμεών της, θλιβερῶς ἐκοινοποίησεν ὁ Βελτίστσεφ.

Οἱ φίλοι, συμπαθῶς ἐκίνουν τὴν κεφαλὴν των, οἶονε πράγματι συνέπασχον, καὶ ἀπεμακρύνοντο, ἵνα δώσωσι θέσιν εἰς ἄλλα νέα πρόσωπα, ἅτινα ἀπετείνοντο διὰ τῶν αὐτῶν συνήθων ἐρωτήσεων.

***

Ὅτε ἐπρόκειτο ἤδη νὰ τεθῇ τὸ φέρετρον ἐν τῷ τάφῳ, ὁ Πλάτων Βελτίστσεφ, θαρραλέως, ἤρεμος καὶ πρῶτος ἔλαβε τὸ ἐπὶ τοῦ μέρους τῆς κεφαλῆς ἔγμα τοῦ φερέτρου καὶ μετ' ἐκφρασιν μεγάλου καὶ εἰλικρινοῦς ἄλλου ἰδιοχείρως μετέφερε τὸν ἐξ ἀδελφόν του εἰς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ κατοικίαν.

— Ὁ δυστυχῆς, πόσον τὸν ἠγάπα!.. καὶ παρατηρήσατε πόσον δεινῶς ὑποφέρει! δεικνύοντες τὸν Βελτίστσεφ παρετήρουν πρὸς ἀλλήλους τινὲς τῶν φίλων τοῦ μακαρίτου.

[Ἐπιταί συνήχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ

GABRIEL DANTRAGUES

ΕΓΓΑΜΟΣ ἢ ΑΥΤΟΧΕΙΡ.

Ἀιτήγημα

Ἐπὶ τίνος ἀλλοκότου ἰδιοτροπίας ἡ φύσις ἀπέκρυψεν, ὑπὸ κάλυμμα δυσειδέστατον, γυναικειῶν εὐαισθησιῶν καὶ παρθενικῆν ἀγνότητα; ... Ἐγὼ αὐτὸς ἐγέλασα ἐνίοτε διὰ τὴν ἀντίθεσιν ταύτην, ἀλλὰ τὸ συχνότερον ἔκλαυσα.

Ἐπὶ δεκαπενθημερίας δὲν εἶχον λάβῃ τελείως τὴν ἀπόφασιν, ἀλλ' ἰδοὺ τί συνέβη:

Ἀπὸ ἐπταετίας ἔζη, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ θεῖου μου, ὄρφανή τις, τὴν ὁποίαν εἶχον παραλάβῃ ἐξ οἴκου καὶ ἡ ὁποία ἐξετέλει χρέη καὶ θαλαμηπόλου καὶ μαγειροῦ εἰς τὴν θεῖαν μου. Τὴν ἔβλεπον καθ' ἕκαστον ἔτος, κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, καθ' ἣν ἐποχὴν ὑπήγαγα περιοδικῶς εἰς Μολσαῖμ. Τώρα ἐμεγάλωσε πολὺ· ἐπειδὴ δὲ ἐφέρετο πρὸς ἐμὲ μετὰ πολλὴν εὐγένειαν, καὶ οὐδέποτε εἶδον εἰς αὐτὴν νὰ τῇ ἐμποιῶ ἀποστροφὴν ἢ ἐπιθυμίαν πρὸς γέλωτα, ὡσάντις μ' ἔβλεπε, καὶ ἐπειδὴ πρὸ πάντων ἦτο πτωχὴ καὶ ὀλίγον εὐμορφος, ἔτρεφον τὴν γλυκεῖαν σκέψιν, τὴν τρελὴν ἐλπίδα νὰ τὴν καταστήσω σύντροφον τοῦ βίου μου, νόμιμον καὶ προσφιλεῖ σύζυγόν μου. Ἐπειδὴ δὲ ἤμην πολὺ δειλὸς διὰ τὴν εἶψον ὅτι θὰ με καθίστα εὐτυχέστατον, δεχομένη τὴν παρουσίαν μου καὶ τὸ ὄνομά μου, εἶχα τὴν πρόθεσιν νὰ ἐπιφορτίσω τὴν θεῖαν μου μετὰ αὐτὸ τὸ λεπτὸν διάθημα καὶ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ ὑπερμαχήσῃ δι' ἐμὲ.

Ἐπὶ τὸ τελευταῖον λοιπὸν ταξειδίον μου εἶχα λάβῃ τὴν ἀπόφασιν καὶ ὡς ἐκ τούτου παρεδιδόμην εἰς θελητικώτατα ὄνειρα.

Φεῦ! ἀγαπητέ μου Ἐρνέστε, ἡ εὐτυχία δὲν ἐπλάσθη διὰ τὸν ἀτυχῆ φίλον σου Βασιλείον! Κεραυνὸς με ἀνέμενε.

— Ἦλθες ἔς ὦραία ἐποχὴ; Γκερλουσέ, μοι εἶπεν ἡ θεῖα μου κατὰ τὴν ἀφιξίν μου· αὐριον ἢ Λουίτζα ὑπανδρεύεται.

— Ἄ! εἶπον κρατηθεὶς ἀπὸ τινος τραπέζης διὰ νὰ μὴ πέσω.

— Ναί, ὑπανδρεύεται τὸν γελαδοπῶλην Σίμωνα, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀπὸ οἰκονομίας χίλια τάλληρα. Δὲν ἐπέτυχεν, αἶ;...

Ἀπὸ τὸν ἀπειπισμὸν μου ἐβιάσθην ν' ἀναχωρήσω ἀπὸ τὸ Μολσαῖμ καὶ κατηθύθη εἰς Παρισίους.

— Ἄλλην φορὰν τοιαύτην εὐκαιρίαν δὲν θὰ εὕρω, ἐσυλλογιζόμην. καὶ δὲν θὰ ἔχω κατὰ τὸν βίον μου οὔτε γυναῖκα οὔτε παιδιὰ! ... Εἶμαι κατηραμένος χωρὶς ἄλλο...

Ἡ ταχυδρομικὴ ἄμαξα εἰς ἣν εὕρισκόμην ἐσταμάτησε τρεῖς εἰς τὸ Σατώ-Θιερύ, διότι ἔπρεπε ν' ἀλλάξωμεν τὴν πλήμνην ἐνὸς τροχοῦ. Ἐν ᾧ ἐκαθήμην παρά τινα τράπεζαν τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἀνεμνον μελαγχολικῶς τὴν ἀναχώρησιν, παρετήρησα τινὰ κάλλιστα ἐνδεδυμένον, με φυσιογνωμίαν λεπτὴν καὶ εὐμενῆ, παρατηροῦντά με μετὰ μεγάλης προσοχῆς. Τοῦτο μοι ἀπῆρσεν, ἂν καὶ τὰ βλέμματά του ἦσαν γλυκύτατα, καὶ ἐφαίνετο πολὺ ἐπιφυλακτικὸς καὶ διακριτικὸς εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐξωτερικοῦ μου.

Ἄφνης μ' ἐπλησίασε, μ' ἐχαίρετίσεν εὐγενῶς καὶ μοι εἶπε:

— Συμβόλαιον δι' ἕνα ἐκ τῶν κυριωτέρων θεάτρων τῶν Παρισίων, με μισθὸν τακτικὸν 6,000 φράγκων, ἐκτὸς τῆς ἀδείας ἐνὸς μηνός. Ἰδοὺ, κύριε, τί λαμβάνω τὴν τιμὴν καὶ δύναμαι νὰ σᾶς

